

Poštnina plačana v gotovini

Cena Din 2

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1930/31

Trije vaški svetniki

Premijera 21. januarja 1931

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : FR. LIPAN

Za plesne prireditve
priporočamo bogato izbiro
razne svile!

A. & E. SKABERNÈ
LJUBLJANA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 21. januarja 1931

Fr. L.:

„Trije vaški svetniki“, dialekt in dvanajstletnica

Lani, marca meseca, smo občudovali kmetiško gledališče »Tegernseer«, ki so nas presenetili z izvrstno vprizoritvijo »Treh vaških svetnikov«. Marsikdo si je nehote mislil, da bi kazalo igro prevesti in jo presaditi v naše kraje. Gosp. I. Cesar je pa to tudi storil.

O burki sami ni kaj posebnega povedati. Njen namen je vzbujati smeh med občinstvom. Nima namena bičati in razkazovati kmetiško moralno. Večina nas je s kmetov doma in bi nas prav malo mikalo, norčevati se in burkasto predstavljati naše podeželske ljudi. Saj ti »svetniki« so vsi pametni in pošteni možje, no da, tista neumnost pred dvajsetimi leti, ko jih je zmešala lepa dekla, črna Rezika . . ., kaj se hoče, »vsi smo pod kožo krvavi« in »takih stvari ni treba obešati na veliki zvon . . .«

O igri sami so lani pisali ljubljanski kritiki takole:

Igrali so ljudsko burko »Trije vaški svetniki«, ki uporablja na vse strani zastavljeno situacijsko komiko, s preprosto, nekoliko satirično moralno osnovo: trije moški, med njimi župan, člani društva za povzdigo morale, plačujejo dolga leta svoje očetovstvo, ki ga sploh ni.

F. K. »Slovenec« 8. III.

Tako te osnovni motiv »Treh vaških svetnikov« marsikje prav presenetljivo spominja na motive iz Cankarjevega »Pohujšanja« in bi marsikaterega našega režiserja bržkone spodbudil, da bi podčrtal njegovo satirično in miselno pomembnejšo ost.

K. K. »Jutro« 9. III.

Uprizorili so kmetiško burko »Trije vaški svetniki«. Snov nam je po igrah »Enajsta zapoved«, »Stari greh« in »Španska muha« že znana, a se podaja tukaj v kmetiškem okolju v Schleiblingu blizu švabske meje ter prinaša nove zapletke in nove izvrstne figure . . . Predstava je publiko izredno zabavala. Toliko se že dolgo ni nasmejala.

Fr. G. »Slov. Narod« 10. III.

*

Nismo hoteli posnemati »Tegernseerece«, ker jih ne moremo, ker je nadalje že leto dni med nami in ker nam jih tudi ni treba posnemati. Podali bi radi naše ljudi po svoje in s svojimi sredstvi.

Skladatelj P. Konjović je bil slučajno na skušnji in se je izrazil tako nekako: »A, zopet »Tegernseer«. Videl sem vaše Tegernseere v Zagrebu, ko so igrali »Vdovo Rošlinko«. Imenitni so!«

*

Glavni pripomoček kmetiške igre je dialekt. Baš pri tej burki smo si zopet belili glave s tem važnim vprašanjem. Gosp. upravnik O. Župančič še sedaj ne more pozabiti Finžgarjeve »Verige«, ki jo je videl pred leti na Jesenicah. Igrali so jo tamkajšnji igralci v svojem prištnem in nepriučnem dialektu. Pokojni M. Pugelj je za Golarjevo »Zapeljivko« nalašč povabil pisatelja Benkoviča iz Kamnika na skušnjo, da bi nas kot dober poznavalec gorenjskega dialektu učil gorenjščine. Pokojni Verovšek je često zahajal na Gorenjsko in prisluškoval prištnemu kmetiškemu razgovoru. Tako tudi oče Danilo, kakor piše v Spominih.

Sedanji ansambl pa se še ne more pokazati z igro v dobrem, enotnem in resnično verjetnem dialektu. Zakaj ne?

Dialekti, ki bi prišli v poštev za nas, so po našem mnenju: kaka tipična dolenjščina, recimo okolica Novega mesta, belokranjščina ali na primer od Velikih Lašč, dalje dialekt z Blok, ki je zelo prikupen in zveneč; ribniški dialekt pa je pretežak, tako težak, da ga niti vsak Ribničan ne zna, kakor pravijo, temveč ga znajo res dobro le iz okoliških vasi. Tisto, kar se v Ljubljani prodaja za ribniški dialekt (pri ribniških anekdotah), je pravemu ribniškemu dialektu prav malo podobno, kakor zatrjujejo strokovnjaki. — Od gorenjskih dialektov bi prišel v poštev na prvem mestu dialekt iz brezniške fare; tam so doma Prešeren, Čop, Zupani, Finžgar in mnogi drugi odličnjaki, ki so gradili na podlagi močnega narodovega jezika. Štajerski, primorski in koroški dialekti, čeprav so izraziti, močni in čez vse zanimivi, bi bili za Ljubljano odločno pretežki.

Zavzeti bi se torej morali za prvi poizkus za en dialekt, ki bi bil našemu igralcu lahak, našemu občinstvu pa razumljiv in prikupen.

Končati je že treba s tistimi »salonskimi Tirolci« na odru tudi v tem pogledu. Naši člani pa so doma iz različnih krajev in ravno pri »Švejku« se je videlo, kako izborno je vplival dialekt: slišali smo dolenjščino, prleški in idrijski dialekt.

Da bi pa vsi nastopajoči govorili v enem dialektu kakor kmetje iz iste vasi in da bi Labajnarjev Jakec in njegova mati Barbara govorila v čisto drugem dialektu — ni bilo mogoče: ne znamo.

Zato smo se odločili, da ne bomo govorili v dialektu in mislimo, da je zaenkrat tako prav.

Pri tej priči je konec naše učenosti o dialektu. Tiste pa, ki vedo več o tem, prosimo, da nam z nasveti pomagajo in naš list bo z veseljem priobčeval različna mnenja gospodov strokovnjakov. Naj bodo prepričani, da bodo s tem veliko koristili našemu gledališču, igralcu in naši narodni igri.

*

Naj omenimo, da predstavlja tretjega svetnika, peka Bavdka, g. Bojan Smerkolj, ki je bil ravno pred 12 leti (21. I. 1919.) angažiran kot inspicijent in igralec. Pogodbo je poleg upravnika podpisal tudi takratni gledališki tajnik, današnji Lahajnarjev Jakec — g. Daneš. V teh 12 letih je inspiciral preko 4000 predstav. Na naši zadnji turneji je igral mežnarja v »Pohujšanju« s takim humorom in karakteristiko, da so ga bili povsod veseli. Torej je bil angažiran pred 12 leti, ko ga je zaneslo z italijanske fronte k teatru. Pri »Snegulčici« in »Nosančku« pa že igrata njegova mala punčka in fantek. Bog jih živi!

*

P. S. Režiser nočejšnje predstave nas je naprosil, da po njegovem utemeljimo sobno opravilo pri županu Porenti. Pravi, da je to bogat kmet, da se dejanje ne vrši v kakih rovtah, ampak v kraju, kjer imajo že elektriko, telefon in da je zato tudi zofa na mestu in mehki stoli. Da tako razkošje najdete pri marsikaterem našem županu na kmetih. Prepričali smo se, da je res tako, ne pa, da se režiser samo izgovarja. Sicer bi ne priobčili teh vrstic, krajepataljon!

Ost:

„Veronika Deseniška“ med diletanti

Gori, nekje na Gorenjskem, so se zmenili fantje in dekleta, da bodo zaigrali in vprizorili Zupančičevo »Veroniko Deseniško«. Spravili so se nad to zadevo z vso resnostjo in tudi respektom, ki ga delo zasluži. S študijem so pričeli začetkom oktobra — premijera pa je bila po Novem letu.

Te vrstice pišem zato, ker sem bil povabljen na eno izmed repriz in imel priliko spoznati in videti na lastne oči, kaj se dá z resnostjo in ljubeznijo doseči. — Nikakor ne priznam, da odhaja diletantski oder od svoje skromnosti, ki je njegova najlepša čednost, da vprizarja stvari, ki so preko njegovih možnosti in sil — nikakor pa ne maram zatajiti, da ima velik, literaren in teatrsko težak komad od časa do časa za diletantsko družino ogromen pomen. — Ako so zbrani v njej ljudje z resnim hotenjem, spoznajo med vajami kaj kmalu, da stoje pred ogromno nalogo, da spoznajo celó, da ji ne bodo docela kos. In v tem je del misije, del onega svetega ognja, ki je v svoji velikosti dan resničnemu in pravemu gledališkemu umetniku — večno iskanje oblike.

Čuvar igre je bil dijak iz Ljubljane... Po domače — režiser. Polagal je vidno važnost na lepo in plastično izgovorjavo, na pravilne in logične naglase. Vsem na odru se je poznala dresura in disciplina, iz vseh je žarel ogenj in volja. — Interpret komada je delo močno črtal, v gotovih scenah ga je celo svojevoljno primaknil občinstvu. Vedel je, koga ima pred seboj, kaj zahteva naobraženega gledalca — in kje bi ostala misel neumljena. Storil je prav, čeprav je bila samovolja.

*

Zasedbo ulog je izvršil z najboljšim, kar mu je bilo na razpolago. Tu sevé lahko nastane debata. Kdo je ostal v okvirju, kdo je nadarjen, komu se čuti, da je bil že večkrat na odru, kdo ima srce in temperament. — Recimo: stari Nerad, demonični Bonaventura, vitez Ivan stari Deseničan in Sida — ti vsi sodijo med tisto, kar nasploh imenujemo diletante. Beseda je bila dodobra naučena, oblečen kostum in nadeta lasulja — pod tem pa je ostal Koširjev Francelj le samo Koširjev Francelj in ne Nerad ali Bonaventura. To me ni presenetilo. Mnogo okornosti, mnogo zadrege, a pristržno in iskreno. In to je opravičilo. Lepo povedano — to je pa vrlina in zasluga.

Potem pride druga kategorija. To so bili: Jelislava, Geta, Jošt. Pri teh se je čutila sigurnost in nekaka rutina. Pri Joštu humor, pri Jelisavi občutje... Geta celo zelo ljubka, nežna in čisto deklška.

Za temi Herman in Friderik. Oba nad povprečno dobra, oba govornica z jasnimi in sonornimi glasovi, oba inteligentna. Imela sta trenutke, da se je dalo pozabiti, da sta diletanta — iz njihju bi se dalo najbrž skovati igralca. Oba dobre postave...

Sredi med vsem tem Veronika. Ako jo omenim poslednjo, je to namenoma. Bila je izven okvirja, ni sicer motila, a vsa njena struktura je Veroniki tuja. Imela pa je en dragocen moment, radi katerega ji bodi odpuščeno vse: njeno umiranje. To je bilo vredno... Publika je občutila dragocenost tega momenta...

*

Ako vzamem v poštev težavne prilike podeželskih odrov, skromna finančna in tehnična sredstva — je bila vprizoritev opremljena docela vzorno. Oder iz modrih zastorov je dovoljeval urne izpremembe in dovolj ostro označeval razna pozorišča. Kostumi sevé so bili samo nadomestilo za civilno obleko. Tu bi skoraj nastalo vprašanje, vredno pomisleka: ali je boljše s slabimi kostumi ali brez.

Celo muziko je oskrbel vestni čuvar igre in petje in par posrečenih grupacij ansambla.

Enega ne smem pozabiti. Maske. Bile so nekaj strašnega. To niso bila lica, temveč spake. In to ni nujna potreba. Ker ta oder gotovo ne stoji osamljen s to hibo, bi dejal, da si pridobi veččaka, ki jih bo poučil vsaj o najnujnejših principih maskiranja.

Vse to je bilo v Kranju. Šestkrat so odigrali diletantje »Veroniko« in je to dokaz, da neokusne burke niso nujna potreba diletantskih odrov, nujna potreba je vestnost, respekt in vztrajnost — ki naj se pomeša z večjimi ali manjšimi naturnimi vrli-nami igralcev-diletantov.

Besedo ima občinstvo

Cenjeni gospod urednik!

Vaša revija zastopa stroko, ki je spoštovana in umetniška. Jaz sicer nisem spoštovan, umetniški sem pa vendar nekoliko. Zato je brez dvoma, da smo si, namreč Vaša stroka, revija in jaz, tudi nekoliko v duševnem sorodstvu ali da eden z drugim simpatiziramo (kar sem jaz pa seveda le glede svojih občutkov, ne pa tudi glede občutkov Vaše revije in Vaše stroke) in se zato Vašemu cenjenemu povabilu, da naj se oglasim v Vaši reviji, prav rad odzovem.

Ampak nisem jaz tak umetnik, ki zna umetnosti ustvarjati; tudi ne tak, ki jo zna reproducirati, razven na gramofonu ali proizvajati, temveč sem umetnik, ki podpira umetnost zgolj z uživanjem umetnosti!

Uživam pa umetnost tudi samo tedaj, kadar je zastoj ali je vsaj prav poceni; kadar je mnogo umetnosti za malo denarja; kajli odločuje kvantiteta, ne pa kvaliteta umetnosti. Radi tega obiskujem raje Opero, kakor pa Dramo. Saj ne rečem, da bi ne bila umetnost v Drami prav tako velika kakor v Operi, niti ne trdim, da ne bi bila še celo večja; ampak razmeroma bolj poceni je umetnost v Operi, ker je je več. In to je pri meni odločilno.

V Operi trajajo predstave dalje kakor v Drami. In tu je takoj dvojen dobiček:

1.) je umetniško uživanje daljše;

2.) uživaš tam dalje tudi umetnost dobrega segrevanja ob mrzlem zimskem času.

Med tem ko te pahnejo iz Drame navadno že ob 10. uri na ulico in moraš iti potem še v kavarno ali gostilno in zapravljaš denar, se pa greješ v Operi do 11. ure ali še dalje.

Drugič so pa v Operi večji užitki kakor v Drami. Med tem ko v Drami samo igrajo, pa v Operi tudi pojejo.

Kar je pa pri meni glavno, je to, da imam v Operi užitke tudi v odmorih in celo pred predstavo že. Da, to smatram izrecno kot **boniteto!** Neglede na tozadevni umetniški užitek mi pa dè dobro že samo gentlemanstvo, ki vlada v Operi. Sicer ne pri-
relem opernem osebju. Peveci, solisti ali pevci koristi se še nikdar niso izkazali tako požrtvovalne, da bi pomislili na publiko tudi v odmorih. Samo člani orkestra so tako kulantni, da se spomni-
nio nienega dolgočasnja ter ji zasvirajo tudi v odmorih, posebno v daljših odmorih in navadno tudi že pred pričetkom predstav!

Torej samo v Operi je to. Najsi bodo odmori v Drami še tako dolgi in mučni — ne enkrat še ni nastopil kdo izmed cenjenega obojca, da bi nas pozabaval v odmoru, pa naj bi to bilo le z najmanjšim komadom. Samo cenj. člani opernega orkestra delajo to in nam dajejo za nameček še proizvode lastnega umetniškega ustvarjanja.

Kar se tiče mene, sem bil uverjen takoj pri prvem posetu ljubljanske Opere, da so ti lastni proizvodi prav tako umetniški kakor je umetniško vse drugo, kar se tam proizvaja. Seveda, prav do dna duše o tem nisem bil prepričan, kajti posameznih fines nisem mogel razločiti ne pri prvem, ne pri drugem in tudi ne pri desetem obisku Opere. To pa radi tega, ker so cenjeni člani orkestra pri predvajanju lastnih kompozicij v odmorih in pred predstavo tako vneti in požrtvovalni, da ne morejo počakati dotlej, da bi odigral svojo skladbo prvi ter pričel drugi šele potem, temveč svirata po dva hkrati vsak svojo arijo in jih svira na ta način včasih še več. In se razvnamejo cenj. člani orkestra včasih tako, da svirajo svoje umetniške proizvode kar vsi naenkrat.

To je pa jako škoda. Škoda namreč radi tega, ker na ta način proizvodi posameznika ne morejo priti do prave veljave, kajti morijo drug drugega.

Kar se tiče kvalitete teh lastnik proizvodov, sem bil kakor rečeno prepričan že pri prvem slišanju, da so umetniški in sem prepričan zdaj po »Črnih maskah« o tem, da se nahajajo v orkestru naše Opere resnični umetniki, še prav posebno. Prav radi tega pa želim tem močnejše, da bi se razvrstili ti v odmorih in pred početkom predstave tako, da bi prednašal svojo arijo, fantazijo, pasažo ali karkoli že poklanja občinstvu kot svoj umetniški nameček, naenkrat samo eden. Ko skonča ta, naj bi pa sviral drugi, tako da bo svirala enkrat violina, potem trobenta, nato klarinet, pavka ali karkoli že svoj lasten solo, ne pa vsak svoj solo hkrati, ker na ta način ne pride nobeden do prave veljave.

J. Jekl.

Drobiz

Samo ženstvo na odru.

Stanovsko gledališče v Pragi je prvič vprizorilo — seveda v prevodu — dramski prvenec poljske romanopiske, gospe Zofje Natkowske, *Dom kobiet*. Avtorica je v 25. letih objavila celo vrsto romanov in povesti, kjer obdeluje zgolj žensko usodo in razmerje ženske do moža. Trodejanka »Ženski dom« se odigrava v skromnem selskem dvorcu, kjer žive trije ženski rodovi neke družine: babica, nje vdoveli hčeri in obe vdoveli snahi, ločena vnučinja in stara, prizadevna dekla. Te ženske ne poznajo drugega kot preteklost: mislijo na mrtve može in nimajo nobene nade na bodočnost. Ena je zadovoljna optimistka, druga ujedljiva prepirljivka, tretja skrbna mati; zadnja pa živč-

no bolna: grize jo, ker se je izneverila svojemu možu — in njeno kesanje je vzmet in pogon dramatskemu dejanju... Odrska tehnika je takšna kot ob času Maeterlinckovih prvencev: temačna ubranost, polna usodne pretnje in težke črnoglednosti, brezupna žalost, bolešni spomini, tesnobno hrepenenje, zlo-kobne slutnje. Vse to služi v to, da se tragična usoda žene v njenem odnošaju proti možu čim jarkeje osvetli... Moških vlog ni, zato je igralkam od sile težko, ohraniti napetost skozi vsa tri dejanja.

Ibsen v Franciji.

Gospodična Dikka Reque, Američanka švedskega pokolenja, je posvetila doktorsko razpravo vprašanju, kako je prodiral Ibsen na francoska tla. To se je godilo nekam pozno in ne brez očpora, čeprav je imel veliki severnjak nekaj malega jako vnetih častilcev in zagovornikov. Vendar kot kasna odkupnina so pravkar začela pri Plonu v Parizu izhazati zbrana Ibsenova dela, ki jih je prevedel in svojim rojakom predstavil G. La Chesnais.

Claude Anet.

Komaj nad 50leten je te dni preminul ta švicarski pisatelj, rojen v Morgesu, z imenom Jean Schopfer. Veselje do potovanja ga je privedlo v novinarstvo. Še mlad je ahasveril po srednji Evropi, Kusiji, Perziji. Po vojni je dal najbolje na svetlo. Z novega križarenja po Sovjetiji je prinesel roman »Ariane«, ki je morda njegova najboljša knjiga. Lep uspeh so doživeli romani »Quand la terre trembla«, »Rives d'Asie« itd. Anet se je poskusil tudi na pozornici. »Mademoiselle Bourrat« je triumfirala v gledališču Comédie des Champs-Élysées, »Fille perdue« v Théâtre des Arts. Prav pred kratkim je dal Anet vprizoriti igrokaz, prikrojen po njegovem romanu »Mayerling«.

Vojni igrokaz.

Slovstveni tednik John O'London's Weekly je razpisal natečaj za enodejanke. Prvo nagrado je dobil Vernon Sylvaine za svojo »Pot ob topolih«, ki jo v kratkem vprizori londonski Kolizej. Odbor je prečnil tri tisoč igrice. Odobrena umetnica se vrši ob pot v Menin štiri leta po premirju. Angleški vojak se je poročil z žensko, ki vodi krčmo, poleg njega nastopa še bivši častnik, ki se je vrnil, da bi posetil svoj nekdanji odsek... Kakor je videti, vojna še zanima neko občinstvo.

Gledališče v Združenih državah.

Huda glediška kriza razsaja po Novem svetu, če smemo verjeti listom onkraj vélike luže. Vendar napóvdujejo za sedanjo igralsko dobo 250 igrokazov, od teh 150 novosti. Ob tej povodnji glum, šalnih in žalnih prizorov, vodevilov in revij si ljubitelj

najprej ogleda Civic Repertory Theatre, ki stopa v svoje 50. leto. Vodi ga miss Eve Le Gallienne. Poleg starega repertoarja misli vprizoriti to zimo še 5 značilnih umotvorov iz raznih dežel. To so: Jean Giraudoux »Siegfried«, čigar vodilno vlogo ustvari uravnovešeni talent Jacob Ben Ami. Potlej Hjalmar Bergmana »Noblova nagrada« v Bernsteinovem prevodu. Ravnateljica sama bo nastopila v vlogi mlade junakinje iz Lewis Carrolla »Alice v deželi čudežev«, pozneje tudi v čisto drugačni osebi iz Ibsenovega »Rosmersholm«. Zadnja novost bo »Gruah« Georgesa Bottomley-a, čigar »Arrvordlech's Wife« je tudi na sporedu.

Igralska skupina The Actor Manager's, zavzeta za program, bo priredila celo vrsto klasičnih umetnin, vmes »All for Love«, »Medea«, »The Critic«. Med osobjem sta baje Marija Germanova in Laurette Taylor.

Pozornica Guild posveča veliko pažnjo ameriškim avtorjem. Mnogo obeta Paul Green s »The House of Gonnely«, ki ni brez podobnosti z Eugenom O'Neillom. Lynn Riggs je zgradil svojo komedijo »Green Grow the Lilacs« na folklori nekega dela združenih držav, malo preiskanega v odrski proizvodnji. Na vrsto pride Werfelov »Spiegelmensch«, Šcinitzlerjev »Samotni pot«, Sil-Vara »Veleum in njegov oče«, Haškov »Vrli vojak Švejk«.

Posebno priljubljene so v New Yorku dramatizacije romanov. Uspel je Hemmingwayev »A Farewell to Arms«. Manj se je posrečil Lyamu Flahertyju »M. Gilkooley«. Dolgo scenično pot ima pred seboj Vina Delmar s svojo zlo mladenko »Bad Girl«, ki predočuje nizkotno, vsakdanje, mučno, umazano življenje velikomestne tipkarice. Hudson Theatre bo seveda do zadnjega izkoriščal genljivo historijo.

Inozemskih piscev bodo letos igrali še več ko lani. Schubertova skupina je pridržala kar 4 Pirandellove stvari, nadalje 2 angleški: Arthur Pinero »Doctor Harmer's Holidays« in »Symphony i two Flats«, kjer bo pisec Ivor Novello sam tolmačil prvo vlogo svoje izvirne komedije.

Miller's Theatre ima 3 Francoze: Marcel Pagnol »Marius«, Jacques Deval »Etienne«, Bourdet »Le sexe faible«. Potem iz srednje Evrope: H. Rehfisch in W. Herzog »Dreyfusova zadeva« ter Molnarjevo »Ena, dve, tri«. Massary in Pallenberg bosta interpretirala celo vrsto nemških del.

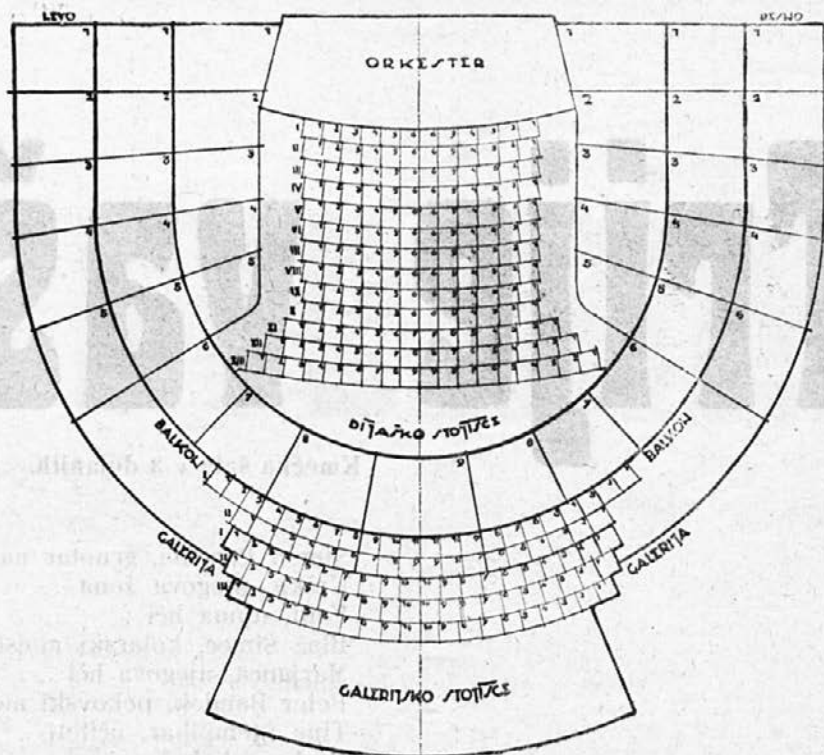
Belasco obilo služi z novo komedijo »Dancing Partner« in pripravlja: Lily Hatvany, »Drevi ali nikoli«, čigar sugestivni naslov je porok za uspeh, nadalje »Langhing Boy« po romanu Oliviera La Farge-a, ki je zanj prejel Pulitzerjevo nagrado.

A. D.

Miklavž v Ljubljanski Drami. Med imeni plemenitih darovalcev smo pozabili omeniti tvrdko Ignacij Žargi, kateri se v imenu obdarovancev iskreno zahvaljujemo.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah. — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

POPRAVILO!

Pisalnih — Računskih strojev

JAMSTVO!

Prešernova ulica 44

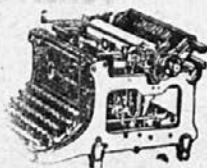
Telefon intr. 2636

Ivan Legat, Ljubljana

Samoprodaja najboljšega
pisalnega stroja

CONTINENTAL

(WANDERERWERKE)

Trije vaški svetniki

Kmečka šala v 3 dejanjih. Spisala Mical in M. Ferner. Prevedel I. Cesar.

Režiser: Fr. Lipah.

Simen Porenta, gruntar na Križu	Cesar
Urška, njegova žena	P. Juvanova
Fani, njuna hči	M. Danilova
Blaž Šimec, kolarski mojster	Lipah
Marjanca, njegova hči	Boltarjeva
Peter Baudek, pekovski mojster	Smerkolj
Tine Štempihar, učitelj	Jan
Barbara Lahajnarjeva	Rakarjeva
Jakec, njen sin	Daneš
Janez Baptist Hrastar, župnik	Kaukler
Dr. Klepec, okrajni zdravnik	Potokar
Lenčka Šurla, potovka	Gabrijelčičeva
Micka, dekla	Rovanova

Dejanje se vršja vasi Potok.

Blagajna se odpre ob pol 8.

Začetek ob 8.

Konec ob 10.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
„ II. - III vrste	„ 28
„ IV - VI. „	„ 26
„ VII.-IX. „	„ 24
„ X. - XI. „	„ 22
„ XII. - XIII. „	„ 20

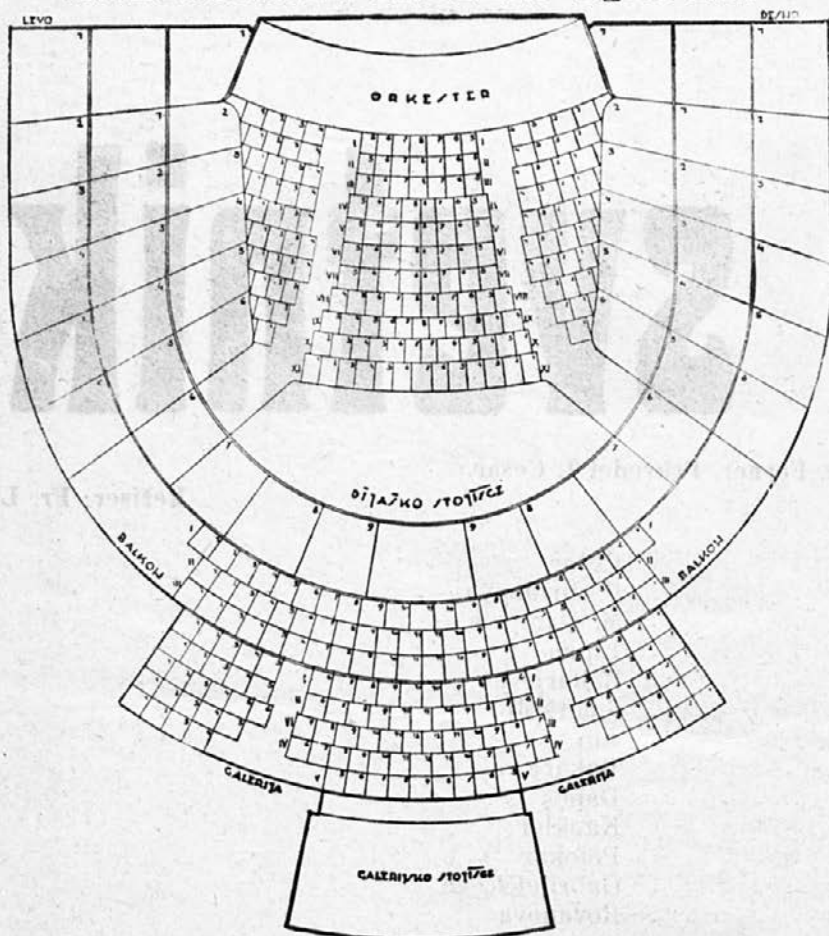
Lože v parterju	Din 100
I. reda	„ 100
6-8	„ 120
II. reda	„ 70
1-4	„ 75
5-8	„ 20
Peti ložni sedeži	„ 25
parterju	„ 15
I. redu	„ 25
II. redu	„ 15

Balkon: Sedeži I. vrste	„ 22
„ II. „	„ 18
Galerija: „ I. „	„ 14
„ II. „	„ 12
„ III. „	„ 10
Galerijsko stojišče	„ 2
Dijaško stojišče	„ 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagovnici opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Prvi prostor

med najboljšimi in najcenejšimi dnevniki zavzema

LETO LVIII
 V I. julijev. • torek 8. junija 1950
 ŠTEV. 157
 I. LOMBA
 CENA 2 DIN.

SLOVENEK

z nedeljsko prilogo • Ilustrirani Slovenec

Publika obdobje • generalni
 Dnevnik slovenskega naroda
 48 letnik, 157 števk, 1200 strani
 Založnik: Dnevnik slovenskega naroda
 Uredništvo: Dnevnik slovenskega naroda
 Tisk: Dnevnik slovenskega naroda
 Izdaja: 100000
 Letna cena: 100000
 Prodajna mesta: Dnevnik slovenskega naroda

Čitajo ga vsi in se vedno
 poslužujejo njegovih
malih oglasov!

Po gledališču sestank v

KAVARNI „EMONA“

prvovrsten salonski in jazz orkester

V restavraciji dnevno

PLES

Točna postrežba

Solidne cene

Delniška družba pivovarne

„UNION“

priporoča svoje izborno svetlo in črno pivo v sodčkih in steklenicah
Izdeluje tudi prvovrstni kvas in špirit

LJUBLJANA - MARIBOR

Brzojavni naslov: Pivovarna Union,
Ljubljana, Maribor

Telefon: Ljubljana št. 2310, 2311
Maribor št. 2023

DOBRA MISEL!

ZAVARUJEM SI ŽIVLJENJE,
to je: ko pridem v leta, mi naj izplača
banka „Slavija“ kapital, ki mi bo v
gmotno, sedaj pa že v moralno oporo

Domača zavarovalnica:

Jugoslovanska zavarovalna banka
„Slavija“ v Ljubljani

se priporoča za vse vrste zavarovanj

TELEFON ŠT. 2176

Elitni kino Matica

Tel. 2124

Edini zvočni kino v Ljubljani
z najboljšo svetovno zvočno aparaturo
WESTERN ELECTRIC

V mesecih oktober in november prinašamo sledeče
premiere izbranih najboljših svetovnih vefilmov:

„No, no Naneta“

Čarobna filmska opereta v naravnih barvah
Najboljši pevci, balet, razkošje

„Smej se in plakaj!“

Najnovejši govoreči film s slovitim **Al Jolsonom**
v glavni vlogi
Sodeluje tudi mali **Darvey Lee** (Sonny Boy) v
vlogi kot **Little Pal**

„Tango ljubezni“

Briljantna filmska opereta
V glavni vlogi **Willy Forst** (znan in priljubljen iz
vefilmov „Atlantik“ in „Dvoje src v $\frac{3}{4}$ taktu“)

„Ljubljenec bogov“

Najnovejši govoreči vefilm Emila Janningsa

„Cilly“

Najrazkošnejša, najslajša filmska opereta, kjer nastopa
najlepša žena Amerike, slovita **Marilyn Müller**